

Maria
Regina României

KILDINE

POVESTEA UNEI MICI PRINCIPESE RĂUTĂCIOASE

Cu un cuvânt-înainte de
MAJESTATEA SA MARGARETA, CUSTODELE COROANEI

Traducere din franceză de
ALTEȚA SA REGALĂ PRINCIPELE RADU

Desene de
JOB

CORINT

CAPITOLUL II

Dusă până la turnul cel îndepărtat, Kildine fu întemnițată în inima unei mlaștini pustii; era înconjurată de vulturi, care o păzeau și o țineau la respect, așa cum nimeni nu fusese capabil să o facă până atunci.

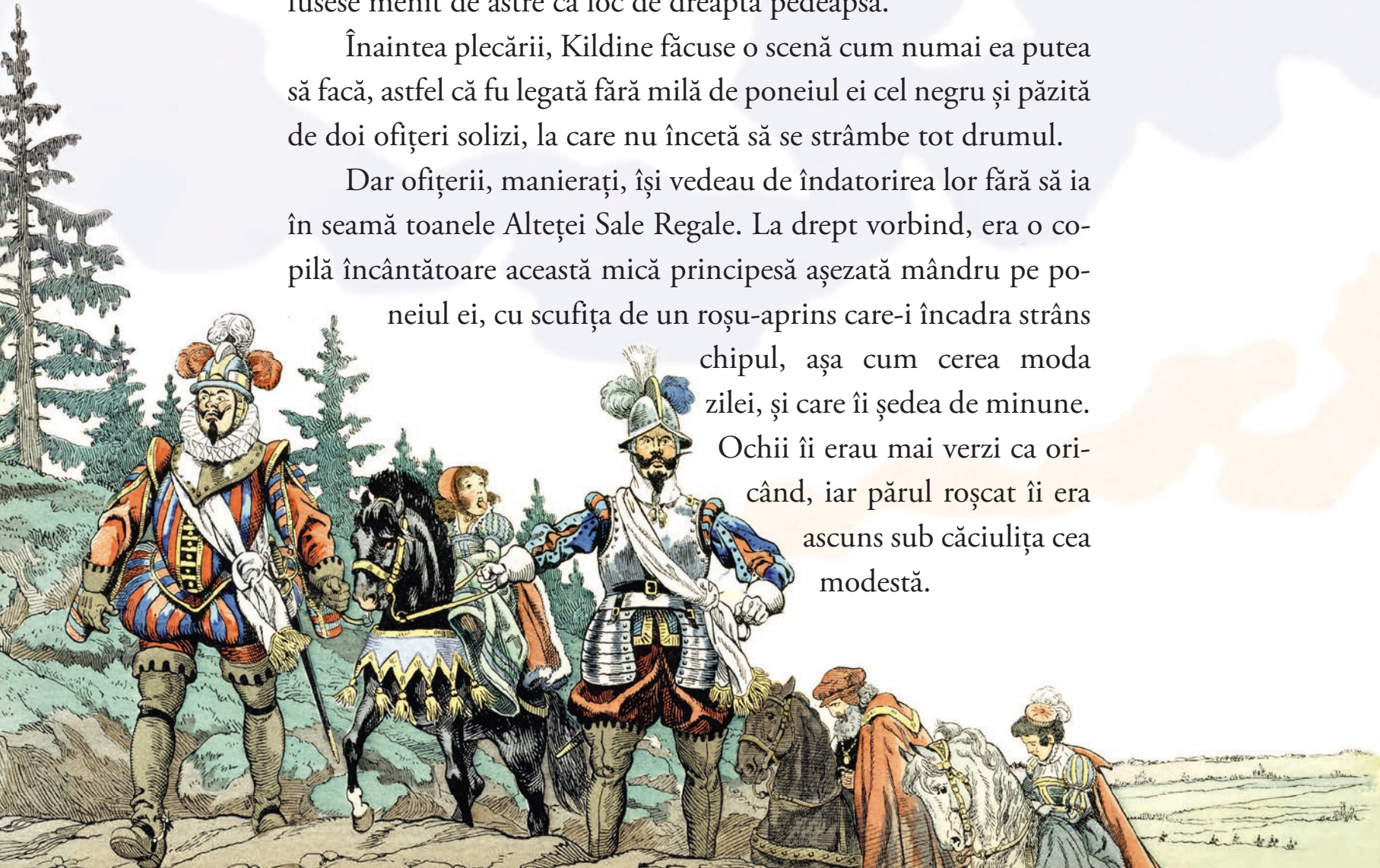
Inutil de povestit scenele emoționante care au avut loc atunci când, urmați de o mulțime de curteni și de soldați, suveranii au traversat țara călare pentru a-și duce fiica la turnul-temniță ce-i fusese menit de astre ca loc de dreaptă pedeapsă.

Înainte de plecării, Kildine făcuse o scenă cum numai ea putea să facă, astfel că fu legată fără milă de poneiul ei cel negru și păzită de doi ofițeri solizi, la care nu încetă să se strâmbe tot drumul.

Dar ofițerii, manierați, își vedeau de îndatorirea lor fără să ia în seamă toanele Alteței Sale Regale. La drept vorbind, era o copilă încântătoare această mică principesă așezată mândru pe poneiul ei, cu scufița de un roșu-aprins care-i încadra strâns

chipul, așa cum cerea moda zilei, și care îi ședea de minune.

Ochii îi erau mai verzi ca oricând, iar părul roșcat îi era ascuns sub căciulița cea modestă.

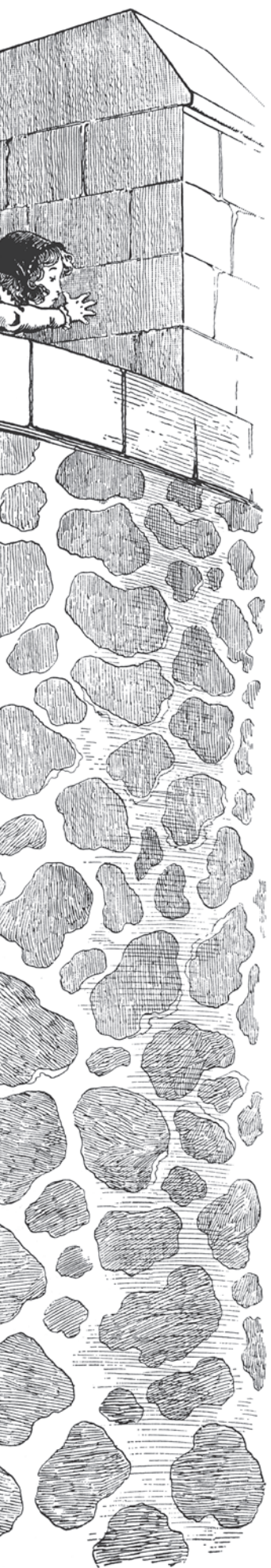
O mantie de un roșu strălucitor, aproape la fel ca cele pe care le purtau părinții ei, îi cădea pe umeri și îi dădea un aer regal. Dar nici regele, nici regina nu purtau coroane. Regina nu voia să se arate cu a ei atâta vreme cât cea a regelui nu fusese încă găsită. Cum marele maestru de ceremonii îi prevenise că nu era potrivit să se arate în public înveșmântați atât de simplu, Majestățile Lor hotărâseră ca, în împrejurarea de față, parcă și mai tristă în dimineața aceea frumoasă, să nu li se spună celor pe care îi întâlneau pe drum cine sunt.

Vedeți voi, regele nu avea curajul să le mărturisească sfetnicilor săi că pierduse coroana și, tot timpul, cuvintele fiicei lui îi răsunau în urechi. Nu înceta să se întrebe dacă mai avea el aerul unui rege atunci când mergea călare pe calul lui de paradă cu capul acoperit de o simplă glugă.

În același timp, Kildine, răutăcioasa Kildine, afișa o perfectă indiferență. Nu arată niciun pic de tulburare, în afară doar de clipa în care se despărți de ponei; atunci și-a înlănțuit brațele în jurul gâtului favoritului său, și cei doi ofițeri manierați au reușit cu greu să o desprindă de el.

În astfel de împrejurări este o treabă delicată să combini forța cu respectul cuvenit unei principese regale. Dar Kildine se purta adesea ca un copil de pripas, iar cei care aveau de-a face cu ea se vedeau siliți să-i aplice un tratament mai puțin ceremonios decât cel prevăzut de eticheta de la curte.

În fine, fetița rebelă refuză să le sărute mâna părinților ei, iar despărțirea, care pentru aceștia era o tortură, nu părea să o tulbure câtuși de puțin.

Urcă singură scările turnului și, ajunsă în vârf, în loc să fluture mânuța, așa cum ar fi făcut orice fetiță cu inimă, ea schiță — îmi pare rău să o spun — un gest cu cele zece degete în dreptul nasului. Păcat! Cu această imagine în minte, săracul rege și săraca regină își reluară drumul, cu tristețe, pentru a se întoarce în capitală, la palatul lor cel pustiu.

Acum, Kildine era singură-singurică.

Ea începu prin a privi în jur. Turnul era rotund, înalt, cenușiu și masiv, iar în partea de sus avea creneluri prin care te puteai uita la împrejurimi. Dar ce împrejurimi!

O câmpie mocirloasă, fără sfârșit. Nimic nu creștea pe ea: nici copaci, nici iarbă, nici flori. Undeva, la mare distanță, se zărea o linie cenușie care probabil că era marea; dar era departe, atât de departe, că abia reușeai, cu ochiul liber, să o deosebești de cer.

Un moment, Kildine se simți apăsată de o priveliște atât de sumbră; apoi își alungă tristețea și, după ce își suflecă fustița de mătase, se puse pe dansat în cerc, pe terasa pustie, ca un fluture pe care fericirea de a fi liber l-a zăpăcit.

Deodată se opri și, cu un aer serios, dădu drumul fustiței. Dar era ea, oare, liberă?

Privi în jur: terasa nu era, desigur, prea largă și, aplecându-se peste unul dintre creneluri, își dădu seama ce distanță o despărțea de pământ, o distanță foarte mare, atât de mare, că aproape o apucă amețeala.

Kildine se așeză pe una dintre băncile din piatră de lângă zidul turnului și, încrucișându-și mâinile pe genunchi, căzu pe gânduri.

Mica principesă nu era obișnuită să gândească, acest fapt era nou pentru ea. Mai întâi, își imagină o cină copioasă, un pat

moale, cu multe jucării în jur, și numeroși servitori gata să-i facă toate poftele... Dar acum... cui să îi mai dea ordine? Cine să mai tremure la auzul vocii ei mici, dar poruncitoare? Cine să se mai supună la fiecare dintre poruncile ei? Nu pricepea prea bine ce se întâmplă. O senzație ciudată o cuprinsese. Ce calm, ce liniște domneau acolo sus. Oare nimeni nu avea să vină să-i vorbească? Și ea, care încercase o plăcere atât de mare la ideea de a fi scăpat de orice autoritate, încât a uitat să întrebe cine îi va îndeplini aici atât de numeroasele dorințe!

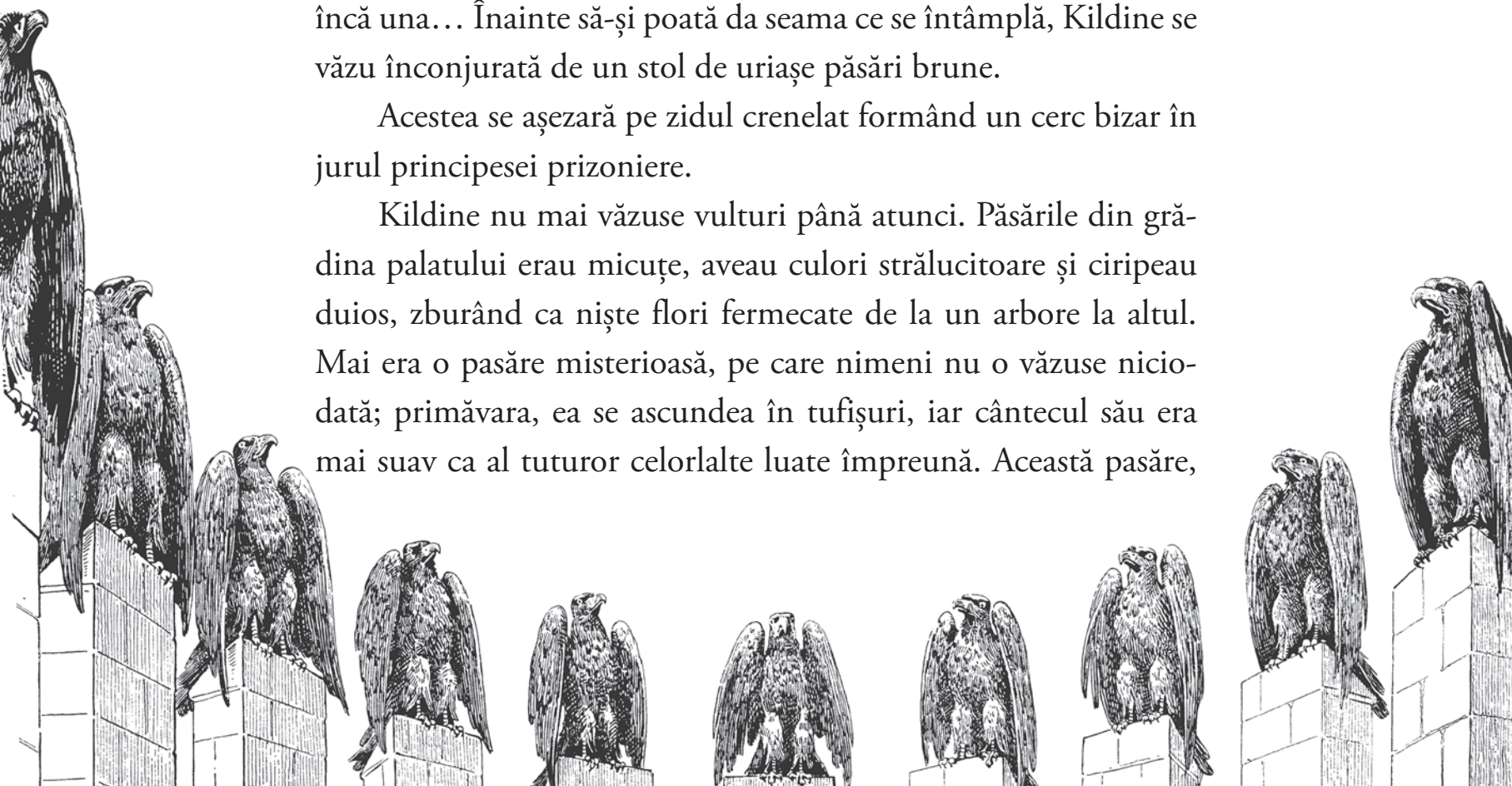
De ce era totul așa de liniștit? Când i se va aduce masa de seară? Când?...

Soarele începuse să coboare, iar licărirea lui stranie și roșiatică se întindea în jos pe câmpia mocirloasă. Așternea pete de aur incandescent pe o parte a turnului; razele sale cădeau pe mantia roșie a lui Kildine, care seamănă dintr-odată cu un mac de flăcări, din mijlocul căruia doi ochi verzi, îngrijorați, priveau în gol.

Deodată, se auzi un zgomot în aer, și o umbră cât toate zilele se așternu peste copilă. Ea tresări ușor. O altă umbră veni, apoi încă una... Înainte să-și poată da seama ce se întâmplă, Kildine se văzu înconjurată de un stol de uriașe păsări brune.

Acestea se așezară pe zidul crenelat formând un cerc bizar în jurul principesei prizoniere.

Kildine nu mai văzuse vulturi până atunci. Păsările din grădina palatului erau mici, aveau culori strălucitoare și ciripeau duios, zburând ca niște flori fermecate de la un arbore la altul. Mai era o pasăre misterioasă, pe care nimeni nu o văzuse niciodată; primăvara, ea se ascundea în tufișuri, iar cântecul său era mai suav ca al tuturor celorlalte luate împreună. Această pasăre,

se zicea, avea veșminte sărace și, de aceea, nu-i plăcea să cânte decât atunci când umbrele serii învăluiau pământul.

Păsările din turn erau cu totul diferite, cu adevărat mari și brune, cu aripi atât de largi, cu ciocuri atât de ascuțite și de încovoiate, cu ochi atât de pătrunzători!...

Kildine începu să se simtă stânjenită. Dar nu-i era frică: unei principese nu are voie să-i fie frică!

Din acea adunare neobișnuită se distingea o pasăre mai impunătoare ca celelalte. Era cu adevărat o ființă magnifică, deși lui Kildine nu-i plăcea culoarea brună a penelor ei; nu se putu opri să nu-și imagineze cât de plăcută ochiului ar fi fost dacă ar fi avut penele roșii precum mantia ei!

Dar, în ciuda culorii, vietatea aceea avea aerul unui suveran. De ce? Poate pentru că ceea ce îi spusese tatălui ei nu cu mult timp în urmă era adevărat! Pasărea nu avea coroană pe cap, și totuși ea părea un rege printre celelalte păsări. Vedeți voi, Kildine nu putea să conceapă o lume fără regi.

Copila privi de la înălțimea ei modestă și, cu o voce autoritară, îl întrebă pe vulturul cel mare, fixându-l drept în ochi:

— Ești rege?

Niciun răspuns. Pasărea îi întoarse privirea, dar nu rosti măcar un cuvânt. Kildine începu să se enerveze; se îndreptă și rămase așa, pe banca de piatră, ca și cum ar fi stat pe un tron. Dar poziția era dezavantajoasă, pentru că un tron trebuie să fie un scaun ceva mai înalt, iar ea stătea mult mai jos decât cei pe care încerca să-i intimideze. De ce erau ochii vulturului atât de îndrăzneți, de cutezători? Parcă voiau să o străpungă, așa cum nicio altă privire n-o făcuse vreodată.